

**MALDOS APAŠTALAVIMO
TARNYSTĖS ŽINIARAŠTIS**

**Šv. Kazimiero parapija
2019m. vasaris**

**Visagalis Dieve, meldžiam Tave,
kad Šv. Kazimiero užtarimu,
Tau tarnautume šventai ir teisingai.**

PRAŠOME JŪSŲ MALDŲ UŽ SEKANČIAS INTENCIJAS:

- ***Kad žmonių prekiavimo, priverstinės prostitucijos ir smurto aukoms būtų duota pagelba ir jie būtų priimti su meile.*** (popiežiškoji vasario mėnesio intencija)
- Kad Bažnyčios mokymai ir pamokslai atvestų daugelį klausyti Evangelijos autoriteto.
- Kad išpuoliai prieš tikėjimo laisvę užsibaigtų ir žmonių teisė įgyvendinti jų tikėjimą laisvėje būtų apsaugota.
- Kad mūsų parapijos bendruomenė gyventų kaip žemės druska ir pasaulio šviesa.
- Kad esantys valdžioje dirbtų panaikinti skurdą sukeliančias priežastis, ir įsteigtų programas vargšams, kurios juos įjungtų į plačiąją visuomenę.
- Kad Dievas laimintų kun. Bacevičių ir Pastoracinę ir Finansų Tarybas, jiems siekiant užtikrinti Šv. Kazimiero parapijos ateitį.
- Kad visi parapijiečiai suprastų jų atsakomybę užtikrinti Šv. Kazimiero parapijos ateitį teikiant finansinę paramą, remiant lėšų telkimą, įsijungiant į parapijos veiklą, dalinantis įdėjomis ir, visų svarbiausia, meldžiantis.
- Kad verslininkai tarnautų bendram žmonijos labai rūpindamiesi, kad pasaulio prekės ir turtai būtų prieinami visiems žmonėms.
- Kad visi, kurie yra kamuojami vargų, ypač vargšai, pabėgėliai ir žmonių atstumtieji, rastų prieglobstį mūsų bendruomenėse ir jiems būtų ištiesta pagelbos ranka.
- Kad visi, kurie meldžiasi, būtų užtikrinti maldos galia.

KAS NAUJO ŠV. KAZIMIERO PARAPIJOJE?

- vasario 1d. – **Pirmojo mėnesio penktadienio Eucharistijos garbinimas ryte**
8:00 - 9:00v.r. bažnyčioje
- vasario 13d. – **Eucharistijos garbinimas vakare** 6:00-7:00v.v. bažnyčioje
- vasario 17d. – **Parapija švenčia Lietuvos Nepriklausomybės šventę** 10:00v.r.

VASARIO MĖNESIO ŠVENTIEJI

SEPTYNI SERVITŲ BROLIJOS STEIGĖJAI

(13-asis amžius)

vasario 17d.

“Viešpatie, pripildyk mus taja meile, kuri įkvėpė septynis šventus brolius garbinti Dievo Motiną ypatingu uolumu ir vesti Tavo žmones Jos link.” (Vasario 17-tos dienos Mišių įžanginė malda)

Tryliktasis amžius Bažnyčiai buvo savistabos metas. Tai buvo neramūs laikai, pokyčių laikai. Visuomenė suprato, jog buvo reikalinga daryti reformas ir keistis. Italijoje politinės intrigos ir nesantaika dėl religijos praktikavimo buvo suskalde Florencijos miestą. Bendras moralės lygis buvo nusmukęs ir religija, atrodė, bereikšmė. 1240 metais septyni Florencijos kilmingi vyrai sutarė kartu pasitraukti iš miesto į nuošalią vietą, kur jie galėtų melstis ir tiesiogiai tarnauti Dievui. Kadangi du iš jų buvo vedę ir du buvo našliai, jų pirmasis rūpestis buvo aprūpinti savo šeimas.

Jie tikėjosi galėsią gyventi vienuoj, atgailaudami ir melsdamiesi, tačiau neužilgo pas juos pastoviai pradėjo lankytis žmonės iš Florencijos. Vyrai pasitraukė gyventi į dar labiau nuošalesnes vietas. Po kelerių metų ir pagal vyskupo norus, šeši iš jų buvo įšventinti kunigais. Ši naujoji bendruomenė pradėjo veikti pagal mendikantų (vienuolių ordinus, kurie išsilaikė iš elgetavimo) gyvenimo būdą, kaip darė pranciškonai, domininkonai, karmelitai ir augustiniečiai. Jie save pasivadino Marijos Tarnais (Servitais). Jų skaičius augo, ir jie pradėjo aktyviai dirbti tarp žmonių mokytojaudami, sakydami pamokslus ir dirbdami parapijinėse tarnystėse. Visi septyni vyrai aktyviai dirbo šiuos darbus visą jų gyvenimą.

Šios brolijos nariai atvyko į Šiaurės Ameriką iš Austrijos 1852 metais ir apsigyveno New York'e, vėliau Philadelphijoje. Taip kaip jie anksčiau buvo veikę Europoje, taip jie ir toliau darniai jungė vienuolijos gyvenimo būdą su aktyviu tarnystės kitiems gyvenimu.

Šaltiniai: IN HIS LIKENESS, Rev. Charles E. Yost

IŠ KATALIKŲ BAŽNYČIOS KATEKIZMO

Viltis

#2657 Šventoji Dvasia mus moko švęsti liturgiją laukiant Kristaus sugrįžimo; taip Ji moko mus melstis *su viltimi*. Bažnyčios ir asmeninė malda vėlgi stiprina mūsų viltį. Ypač konkreti ir turtinga psalmių kalba moko mus dėti savo viltį į Dievą: „Kantrybai VIEŠPATIES laukiau, Jis pasilenkė prie manęs ir išgirdo mano šauksmą“ (Ps 40, 2). „Taigi vilties Dievas jus, gyvenančius tikėjimu, tepripildo visokių džiaugsmų ir ramybės, kad Šventosios Dvasios galybe būtumėte pertekę vilties“ (Rom 15, 13).

Šaltinis: katekizmas.lcn.lt

MĄSTYMAS

Knygoje *Ascent of Mount Carmel* Šv. Jonas nuo Kryžiaus rašė:

“O, kad kas nors galėtų mums parodyti kaip suprasti, įgyvendinti ir išgyventi tą patarimą apie savęs atsižadėjimą, kuri mūsų Išganytojas yra mums davęs, įdant dvasingi žmonės suvoktų kaip iš tikrųjų jie turėtų elgtis keliaujant šiuo gyvenimo keliu, verčiau negu kaip daugelis mano yra teisinga... O, kad kas nors jiems pasakytų kiek daug mūsų Viešpats trokšta, kad šis savęs atsižadėjimas būtų įgyvendinamas!”

“Priimti vieną vaikėlį”

(Ses. Ruth Burrows, O.C.D., karmelitų vienuolė iš Norfolk, Anglijos)

Mūsų širdys turėtų nuolat klausti, “Ko dar, Viešpatie? Ko nori iš manęs? Parodyk man bet ką, kas kliudo Tavo meilei pilnai apsireikšti manyje. Parodyk man. Padėk man matyti jos apsireikimą. Padėk man išgirsti Tavo atsakymą mano kreipimuisi: ‘ko daugiau?’”

Tai, ką Viešpats mūsų prašo, ką Jis suprato taip karčiai sunku pajusti žmogaus širdžiai, buvo “atsivertimas”: mūsų sutikimas apsisukti, atsipalaiduoti nuo rūpinimosi savimi, nuo savo egoizmo, nuo į save atsigręžimo, - tų visų mūsų įgimtų polinkių – ir stengtis labiau susikoncentruoti į Dievą, laikyti Jį gyvenimo centru, siekti eiti link Dievo. **Tai yra tas, ką Jis turėjo omeny ragindamas mus tapti mažuoju, tapti vaikelium, vienintėliu gebančiu priimti karalystę ir suprasti karalystės slėpinius.**

Šis mūsų perdirbimas yra vien tik Dievo išskirtinis darbas. Mes turime priimti Jo darbą, turime leisti Jo dieviškajai rankai mus paimti ir trūktelėti mus į tikrąją formą, nors ir tam spiriamės visomis jėgomis. Jis žino, kad tik tuomet, kai tokiu būdu būsime perdirbti, būsime tikrai laimingi. Mūsų bėdos kyla iš mūsų savanaudiškumo. Džiaugsmas ir laisvė yra Dievo nuosavybės. „O kad tu šiandien suprastum, kas tau atneša ramybę!“ (Lk 19, 42). Atverkime savo širdis Dievui, idant Jo Dvasia mus pasisavintų ir Dievo svajonė taptų realybe mūsų gyvenimuose, ir mūsų pašaukimo svajonė būtų – vien tik Dievas.

Šaltinis: SAINTS AND FEAST DAYS, Loyola University Press, p.68.